

Ordet. Jeg vil gjøre disse Ord til minde, jeg vil heller ikke tale i min egen, men i de mindre Eiendomsbesidderes Interesse; men mine Bemærkninger ville rigtignok alligevel blive ganstke modsatte af den nysnævnte ærede Talers. Jeg tvivler ikke paa hans gode Hensigt; men jeg troer, at Feilen hos ham og hos Flere ligger deri, at de tage for meget Hensyn til de Forhold, der ere fremherskende her i Kjøbenhavn og i Omegnen. Det er imidlertid blevet temmelig klart bevist, af hvad den ærede Minister fornøylig gjorde os opmærksom paa, og jeg behøver altsaa ikke videre at opholde mig derved. Jeg vil tilstaae, og næsten troe, at dersom jeg havde været Repræsentant for en af Kjøbenhavns Balgfredse, saa vilde jeg maaskee have fundet mig foranlediget til at udtale det Samme; men omkring i Provindserne stille Forholdene sig noget anderledes. Den vigtigste Grund, der imidlertid er anført for Minoritetens Indstilling, er nemlig den, at Pengene vilde, hvis Majoritetens Forslag blev vedtaget, gaae hen, hvor de kunne faae en højere Rente. Dette vil ikke blive Tilfældet. Disse Betragtninger, som her hovedsagelig have gjort sig gjældende om Pengemarkeder og Pengespeculation, eksistere ikke omkring i Provindserne. Den Mand der commanderer Capitaler, har i Reglen en saadan Forkjærlighed for at faae sine Penge prioriterede i faste Eiendomme, at han ikke vil sige dem op for at gjøre dem frugtbringende andre Steder, om han endog saa derved vil kunne vinde een eller to Procenter. Det vil han i Reglen ikke. Naar det derfor er sagt, at Følgen vilde blive den, at den, der skal laane over $\frac{1}{2}$ af sin Eiendoms Værdi, vil slet ingen Penge kunne faae, saa vil jeg blot for det Første bemærke, at det sjelden er Tilfældet omkring i Provindserne, at Noget skylder mere hen end $\frac{1}{2}$ af,

hvad Eiendommen er værd — jeg vil undtage herfra Fabrik anlæg eller andre saadanne Indretninger — og jeg skal for det Andet tilføie, at den, der skylder $\frac{1}{2}$ af sin Eiendoms Værdi, er allerede ulykkelig nok; skal han til at give højere Rente for Resten af Eiendommens Værdi, saa vil han blive høist ulykkelig. Man kan gjøre sig saa høie Tanker, man vil, om Landeieendommens Værdi for Diebliffet, saa er der ingen Eiendom, som i Reglen kan taale at bære sværere Byrder i Henseende til Rente end at forrente $\frac{1}{2}$ af, hvad Eiendommen er værd. Jeg skal ikke videre opholde mig ved Sagen, da den ærede Ordfører, som jeg formoder, vil imødegaae de Betragtninger, der have gjort sig gjældende i modsat Retning; men jeg skal paa det Bestemteste fraraade at gaae videre med Hensyn til Rentefodens Frigivelse, end hvad der er foreslaaet af Fleertallet.

Lundgaard: Jeg er rigtignok af den Mening, at der er megen Betænkelighed ved aldeles at frigive Rentefoden, skjøndt der vel kan anvendes mange smukke og maaskee ogsaa i visse Henseender grundede Ord derfor. Jeg indseer meget vel, at det er Handelsstandens og Speculanternes Interesse, at Rentefoden bliver ubundet og Lagerløven hævet, da det hører til Handelsstandens Metier at speculere paa Et og Andet, hvorved den ofte i kort Tid kan oversee meget og derfor taale at betale en ikke ubetydelig Rente af Capitaler, der især ere den vigtige at faae til sin Disposition, naar den ikke selv er i Besiddelse af Samme; men, hvad der passer for Handelsstanden, passer ikke for den faste Eiendomsbesidder, nemlig Landmanden, som jeg vil holde mig til, fordi jeg bedst kjender hans Larm.